

Arrest

nr. 200 343 van 26 februari 2018
in de zaken RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift die X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard (zaak met rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard (zaak met rolnummer X).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten A. ACER en A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 14 januari 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 februari 2016 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 15 februari 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2016 werd ingediend door : [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 06.07.2011 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar wel om een tweede keer asiel aan te vragen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 08.03.2012 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk zes maanden voor de eerste en eveneens zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij op 12.09.2011 een asielaanvraag indienden, doch pas een maand geleden een bijlage 13 ontvangen hebben; dat zij pas vier jaar en een half na hun binnenkomst het bevel hebben gehad om het grondgebied te verlaten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Allereerst merken we op dat betrokkenen reeds op 05.09.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden, na de afsluiting van hun eerste asielaanvraag. Zij betekenden dus hun eerste bevel binnen de negen maanden na binnenkomst! Betrokkenen kozen er echter voor om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten maar wel om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Deze asielaanvraag werd afgesloten op datum van 08.03.2012, zes maanden na de indiening. Het feit dat zij hun tweede bevel pas betekenden op datum van 18.12.2015 doet niets af aan het feit dat hun asielpprocedure reeds sinds 2012 was afgesloten. Betrokkenen wisten dat ze een bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten ook al liet het bevel om het grondgebied te verlaten op zich wachten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen reeds negen maanden na hun aankomst in België een bevel om het grondgebied te verlaten betekenden. Het is hun eigen keuze geweest om geen gevolg te geven aan dit bevel maar om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, hun vrijheid en voor hun fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, hun vrijheid en hun fysieke integriteit

volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekers halen aan dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij gedurende al die tijd hun leven alhier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Hoewel betrokkenen wel degelijk aantonen hier een zeker sociaal welzijn opgebouwd te hebben (gezien de vele getuigenverklaringen en hun inzet als vrijwilliger) weegt dit niet op tegen hun sociale en economische welzijn in het land van herkomst, waar verzoekers geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relatie niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar (voor mevrouw) en 25 jaar (voor mijnheer) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkenen is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen in België schoollopen. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen als het ware kleine Belgen zijn; dat zij de moedertaal niet beheersen, qua lezen en schrijven; dat zij met het land van herkomst geen enkele binding hebben omdat ze daar niet opgegroeid zijn en dat onderzoeken hebben uitgewezen dat het voor de kinderen heel erg zwaar zal zijn om teruggestuurd te worden en dat zij zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van de eerste asielprocedure geen van beide kinderen leerplichtig. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Met betrekking tot het feit dat de kinderen zwaar getraumatiseerd door het leven zullen gaan, merken we op dat dit louter een bewering is, die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs. Het is louter de mening van betrokkenen en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer de Rechten van het Kind zouden schenden, met name artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontczgd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag

volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij contacten zouden hebben met Belgen, dat zij tal van referenties bijvoegen, dat zij een sterk netwerk zouden hebben opgebouwd, dat zij een attest van inburgering behaalden, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij de Nederlandse taal zeer goed machtig zouden zijn, dat zij beiden zouden beschikken over een diploma Hoger Onderwijs, dat ze een aanwinst voor de arbeidsmarkt zouden zijn, dat zij vrijwilligerswerk zouden doen, dat ze actief zouden zijn in het verenigingsleven, dat het gezin betrokken zou zijn bij heel wat initiatieven van de gemeente, dat zij zich volledig geïntegreerd zouden hebben, dat zij al het mogelijke gedaan zouden hebben om zich aan te passen en dat ze verschillende deelcertificaten van Nederlandse taallessen voor mijnheer M. voorleggen evenals het attest van inburgering van mijnheer M., verschillende getuigenverklaringen en verschillende petities) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 186 610 en 186 627 [...] worden samen opgeroepen en behandeld, waarbij na de vaststelling van de voorzitter dat beide beroepen zijn gericht tegen dezelfde beslissing, de verzoekende partijen verklaren niet te willen afwijken van de in artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 voorziene regeling. De verzoekende partijen geven de wens te kennen dat enkel het meest recente beroep met rolnr. 186 627 ten gronde wordt behandeld en doen afstand van het beroep met rolnr. 186 610.”

De Raad zal derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 186 627 dat het laatst ingediende verzoekschrift betreft en de verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van het vorige verzoekschrift met rolnummer 186 610.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing Schending van de materiële motiveringsplicht”*.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middelen:

“[...]”

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, nu het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie.

Terwijl de materiële motiveringsplicht een afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist. Dit impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

Het vermelde motief kan de genomen beslissing geenszins dragen waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Als een van de motieven om de regularisatieaanvraag van verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren, haalt de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekende partijen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 23 jaar (mevrouw) en 25 jaar (mijnheer) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hierbij evenwel totaal voorbij aan het feit dat de bevoegde Belgische ambassade voor Armenië niet in Armenië zelf gelegen is, maar in Moskou! Indien verzoekende partijen gedwongen worden om hun aanvraag in te dienen via de diplomatie post in Moskou impliceert dit dat zij voor een onbepaalde periode in Rusland zouden moeten verblijven zonder dat zij daar iets of iemand hebben om op terug te vallen. Zij zouden bovendien eerst hun verblijf in Moskou in regel moeten stellen zodat zij in aldaar kunnen verblijven in afwachting van de te nemen beslissing.

Dergelijk onredelijk gevolg staat allerminst in verhouding met het doel van de beoogde beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hiermee geen rekening gehouden en bijgevolg haar beslissing manifest foutief en aldus gebrekkig gemotiveerd.

Dientengevolge levert dit een flagrante schending op van de motiveringsverplichting door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede middel: Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op zorgvuldige noch redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds 2011 (maar liefst 5 jaar ononderbroken in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt hun aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Verzoekende partijen vragen zich tevergeefs af hoe de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van de aangehaalde motieven tot de bestreden beslissing kon komen. Er is immers geen enkele proportionaliteit tussen de aangevoerde argumentatie en de getroffen beslissing.

Met betrekking tot de ontvankelijkheid hebben verzoekende partijen een aantal argumenten aangevoerd, een aantal buitengewone omstandigheden die hen moeten toelaten de aanvraag vanuit België te doen.

Vooreerst geeft de Dienst Vreemdelingenzaken nota bene zelf aan dat betrokkenen wel degelijk aantonen in België een zeker sociaal welzijn opgebouwd te hebben (gezien de vele getuigenverklaringen en hun inzet als vrijwilliger). Bovendien lopen de kinderen school in België en hebben ze geen enkele binding met Armenië omdat ze hier zijn opgegroeid.

Verzoekende partijen dwingen naar Armenië terug te keren is een permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Gooik immers als zijn enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) en aldus een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Bovendien werd naar aanleiding van het negatief beëindigen van de tweede asielprocedure pas 3,5 jaar later en meer bepaald op 18 december 2015 aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekende partijen zijn evenwel steeds gerechtigd gebleven op materiële steunverlening van het OCMW en werden op die manier in de waan gelaten dat ze gerechtigd waren om in België te verblijven.

Indien verzoekende partijen gedwongen worden om hun aanvraag in te dienen via de diplomatieke Belgische post bevoegd door het herkomstland, impliceert dit dat zij gedurende een onbepaalde periode in Moskou zullen moeten verblijven, alwaar zij niemand kennen en waar zij niemand hebben om op terug te vallen.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Beslissen dat iemand niet geregulariseerd wordt na een ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, terwijl ze overduidelijk geïntegreerd zijn in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partijen onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. Verweerder heeft alle door verzoekers aangebrachte gegevens op hun merites beoordeeld en kwam tot de vaststelling dat zij niet toelaten te besluiten dat verzoekers hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was. Hiermee heeft verweerder voldaan aan zijn motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling houdt niet in dat de verwerende partij nog een belangenafweging dient door te voeren *“tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.”*

3.5. Verzoekers hekelen het motief in de bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun herkomstland waar zij voor korte tijd kunnen verblijven en stellen dat verweerder hiermee voorbijgaat aan het gegeven dat de bevoegde ambassade voor Armenië niet in Armenië zelf, maar in Moskou is gelegen. In deze wijst de Raad er evenwel op dat verzoekers nergens in hun verblijfsaanvraag melding hebben gemaakt van het gegeven dat het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit hun herkomstland, omwille van het gegeven dat de bevoegde ambassade is gelegen in Moskou. Verzoekers kunnen deze omstandigheid niet thans voor het eerst opwerpen in hun verzoekschrift en kunnen van verweerder uiteraard niet verwachten dat hij dit ongekend element mee in zijn beoordeling zou betrekken. De Raad benadrukt dat verzoekers zelf de plicht hebben om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

3.6. Waar verzoekers een uitgebreid betoog voeren aangaande hun langdurig verblijf en aangeven dat zij een toonbeeld van integratie zijn, wijst de Raad erop dat de beoordeling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van

State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 8 januari 2015, nr. 11.008 (c); RvS 17 november 2016, nr. 12.210 (c)). Verweerder heeft derhalve duidelijk aangegeven waarom in casu de aangevoerde integratie en het verblijf niet kon worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Het louter herhalen dat zij alhier een zeker sociaal welzijn hebben opgebouwd, volstaat niet. Waar verzoekers stellen dat een terugkeer naar Armenië een permanente inbreuk op hun gezinsleven zou uitmaken – waarbij zij aangeven dat zij hun huis en netwerk van vrienden alhier beschouwen als hun Belgische familie – wijst de Raad erop dat niet kan worden ingezien op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren zou inhouden dat verzoekers hun netwerk van vrienden permanent zouden verliezen. Nergens in de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat verzoekers *“niet geregulariseerd”* kunnen worden, niettegenstaande hun langdurig verblijf en integratie. De bestreden beslissing spreekt zich enkel uit aangaande het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat de verblijfsaanvraag vanuit België kan worden ingediend, doch doet geen uitspraak aangaande de eventuele elementen die een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden rechtvaardigen, wat de gegrondheid van de zaak betreft. De Raad kan enkel opmerken dat verzoekers geenszins concreet aantonen waarom het voor hen omwille van de argumenten inzake langdurig verblijf en integratie zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

3.7. Waar verzoekers herhalen dat hun kinderen alhier schoollopen en geen enkele binding hebben met Armenië, volstaat het niet om louter opnieuw de elementen die zij in hun verblijfsaanvraag aanvoerden, te herhalen om de beoordeling die op dit punt gedaan werd in de bestreden beslissing onderuit te halen. Verzoekers laten de concrete motieven dienaangaande in de bestreden beslissing volledig onbesproken, zodat deze overeind blijven. Ook waar verzoekers nogmaals benadrukken dat hen pas drieënhalf jaar na het afsluiten van hun tweede asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend, tonen zij niet in concreto aan dat verweerder ten onrechte oordeelde dat dit gegeven niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekers stellen nog dat zij steeds gerechtigd bleven op materiële steun van het OCMW, doch de Raad ziet niet in op welke wijze hiermee de verwachting zou zijn gewekt dat dit een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers de thans aangevoerde verwachting van een gerechtigd verblijf in België niet hebben aangevoerd in hun verblijfsaanvraag, zodat verweerder hiermee hoe dan ook geen rekening kon houden.

3.8. Verzoekers geven nog aan alle benodigde documenten te hebben neergelegd en hun situatie meer dan voldoende te hebben aangetoond. Deze kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.9. De loutere overtuiging van verzoekers dat de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en gevolgen van de bestreden beslissing, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Zoals hierboven reeds uiteengezet, tonen verzoekers niet in concreto aan dat verweerder ten onrechte zou hebben gesteld dat de aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekers menen dat de bestreden beslissing arbitrair is, maken zij deze aantijging niet hard. Verweerder heeft elk van de aangevoerde elementen op zijn merites beoordeeld. Dat verzoekers zich niet akkoord kunnen verklaren met deze gemaakte beoordeling, maakt de bestreden beslissing nog niet arbitrair.

3.10. Waar verzoekers nog een schending aanvoeren van de rechten van verdediging omdat de motivering gebrekkig, onduidelijk en dubbelzinnig zou zijn, blijven zij in gebreke concreet aan te duiden waaruit deze gebreken, onduidelijkheden of dubbelzinnigheden zouden bestaan. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolrs. X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de zaak met rolnummer X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA